

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Honusovou v právní věci

žalobce: **Mgr. J. K., LL.M.**
zastoupen advokátem Mgr. Jiřím Hölblingem
sídlem Zámecké náměstí 24, 738 01 Frýdek-Místek

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2024 č. j. MSK 133205/2024 ve věci
přestupku

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 21. 11. 2024 č. j. MSK 133205/2024 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 140 Kč Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám advokáta Mgr. Jiřího Hölblinga, sídlem Zámecké náměstí 24, 738 01 Frýdek - Místek.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručitou krajskému soudu dne 24. 1. 2025 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2024 č. j. MSK 133205/2024, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 9. 2024 č. j. MMFM 174006/2024, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.
2. Žalobce předně namítl, že na základě důkazů obsažených ve spise jej nelze uznat vinným projednávaným přestupkem, neboť pro takový závěr zde není dostatečný podklad. Ve věci je dle žalobce stěžejní interpretace výsledků vyšetřovacího pokusu, který byl proveden dne 6. 8. 2024 a je ve věci novým důkazem. Správní orgán I. stupně a žalovaný dospěli ke shodnému závěru, že z místa, odkud policisté žalobce pozorovali, bylo dobře vidět, a tedy policisté mohli žalobce při spáchání vytýkaného přestupku zpozorovat. Vyšetřovací pokus tedy oba správní orgány shledaly za usvědčující důkaz, který jen dále potvrzuje vinu žalobce. Dále žalovaný žalobce v podstatě obvinil z toho, že průběh vyšetřovacího pokusu mařil, když měl telefon při jízdě držet tak, aby jej nebylo možno vidět, což byl důvod, proč pozorovatelé přítomní při provádění pokusu neviděli žalobce, jak telefon drží a manipuluje s ním. Žalobce však při provádění vyšetřovacího pokusu držel telefon přesně tak, jak mu uložil správní orgán před započítím pokusu, tj. tak, jak svědci vypověděli ve správním řízení. Žalobce zdůraznil, že po celou dobu namítá, že policisté nemohli pozorovat přestupek, nikoliv to, že do vozidla nebylo možno vůbec vidět. Žalovaný však tyto dvě situace považuje za totožné, tedy uzavřel, že pokud do vozidla svědci mohli vidět, automaticky mohli vidět rovněž daný přestupek. To ale z provedeného vyšetřovacího pokusu nevyplývá. Jestliže žalobce držel telefon způsobem, jakým svědci popsali, tj. v oblasti hrudi v natažené pravé ruce před sebou, nemohli to svědci vidět, což bylo právě provedeným vyšetřovacím pokusem potvrzeno.
3. Pokud jde o hodnocení výsledků vyšetřovacího pokusu, je žalobce na rozdíl od žalovaného přesvědčen, že provedený pokus prokazuje skutečnost, že policisté nemohli vidět, jak žalobce drží telefon, a i kdyby viděli, že něco drží, nebyli s to rozpoznat, o jaký předmět se konkrétně jedná. Byť tedy policisté tvrdili, že viděli žalobce, jak v ruce drží mobilní telefon, je zde značná pravděpodobnost, že se mýlili, což prokazují výsledky vyšetřovacího pokusu. K tomuto však žalovaný nijak nepřihlédl, naopak výsledky pokusu bezdůvodně interpretoval v neprospěch žalobce. Byť tedy žalobce při vyšetřovacím pokusu držel telefon tak, jak požadoval správní orgán, a tedy tak, jak vypověděli svědci, tak pokud pozorovatelé při provádění vyšetřovacího pokusu nebyli schopni vidět, jak žalobce za jízdy mobilní telefon drží, nebyli to schopni zpozorovat ani zasahující policisté. Pokud správní orgán I. stupně kladně zodpověděl otázku, že policisté mohli do auta žalobce vidět, pak se měl soustředit též na to, co přesně žalobce drží v ruce. Žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

při vyšetřovacím pokusu projel celkem 4x, přičemž 2x držel mobilní telefon, 2x držel peněženku. Vzhledem k tomu, že z pozorujících nikdo neviděl, že by žalobce v ruce vůbec něco držel, pak nelze než logicky uzavřít, že policisté nemohli rozeznat, co konkrétně žalobce v ruce drží.

4. Žalobce rovněž nesouhlasí s tím, že žalovaný považoval za nadbytečné rozšířit okruh otázek zjišťovaných vyšetřovacím pokusem též na to, zda policisté mohli rozeznat, co žalobce v ruce drží. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě zcela jasně stanovil, že je potřeba zjistit, zda policisté mohli žalobce při manipulaci s nějakým předmětem vůbec vidět, a jestli ano, pak je potřeba zjistit,

zda byli schopni rozpoznat konkrétní předmět, který žalobce v ruce drží. Toto však správní orgán I. stupně vůbec nezjišťoval a žalovaný se s jeho postupem plně ztotožnil.

5. Z uvedeného je tedy dle žalobce zřejmé, že provedením vyšetřovacího pokusu bylo prokázáno, že svědci nemohli vidět, jak žalobce při jízdě drží v ruce mobilní telefon. Vyplývá to ze skutečnosti, že i když žalobce při vyšetřovacím pokusu telefon držel v souladu s pokyny správního orgánu a zcela přirozeně (což je zjevné z fotografické dokumentace), svědci toto nezpozorovali. Pokud měl správní orgán I. stupně, potažmo žalovaný, za to, že žalobce průběh pokusu nějakým způsobem maří, měl na místě zajistit nápravu tím, že mu přikáže, ať telefon drží jinak. Dále měl správní orgán pro vyloučení pochybností rovněž zkoumat, zda svědci mohli vůbec rozeznat, co přesně žalobce v ruce drží. Skutečnost, že se žalobce ihned při silniční kontrole neobhájoval tím, že držel v ruce něco jiného (místo toho žalobce uváděl, že mobilní telefon nedržel), nemá vliv na povinnost správních orgánů zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností. Na základě provedení dokazování proto nelze uzavřít, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil.

6. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že se neztotožňuje se závěry, které vyvodil z vyšetřovacího pokusu žalobce. Správní orgány přistoupily k provedení důkazu vyšetřovacím pokusem v souladu

se závěry rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 7. 2023 č. j. 19 A 28/2022-30, v němž soud především zdůraznil, že u přestupků, které jsou obtížně zachytitelné, je potřeba ještě důrazněji dbát principu rovnosti zbraní a pokud není vyloučeno, že by důkazní návrh obviněného mohl zpochybnit skutkový stav věci, přistoupit k takovému důkaznímu návrhu vstřícněji a důkaz provést. Až po provedení důkazu je možné vyvodit, zda byl skutkový stav věci zpochybněn, či nikoliv. Krajský soud spatřoval nedostatky v dokazování též v neobjasnění konkrétní vzdálenosti, ze které policisté přestupek pozorovali a zohlednění výšky jednotlivých vozidel. Prostřednictvím vyšetřovacího pokusu bylo dle žalovaného potvrzeno, že policisté mohli přestupek zpozorovat, resp. vyšetřovací pokus obsah podaných svědeckých výpovědí nezpochybnil. Pokud mohli policisté do vozidla bez problémů vidět, neexistuje důvod, proč by nezachytili přestupkové jednání. Žádná okolnost, která by tuto možnost vyloučila, v průběhu řízení nevystala. Policisté vyloučili záměnu telefonu s jiným předmětem. Popsali spolehlivě držení telefonu za jízdy způsobem, jak telefon vypadal a podle čeho jej rozpoznali. Dle žalovaného nebylo cílem vyšetřovacího pokusu zkoušet svědky z toho, zda by dokázali bezpečně rozpoznat předměty, které drží žalobce za jízdy v daný okamžik v ruce. Jak správně podotkl v odůvodnění rozhodnutí již

správní orgán I. stupně, vyšetřovacím pokusem nelze navodit zcela totožné podmínky, jako tomu bylo v okamžiku spáchání přestupkového jednání. Jelikož obsah podané žaloby dle žalovaného v podstatě kopíruje obsah odvolacích námitek, ve zbytku žalovaný citoval napadené rozhodnutí. Dle žalovaného byla vina za přestupek žalobci spolehlivě prokázána. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
8. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 21. 2. 2022 byla správnímu orgánu I. stupně předána spisová dokumentace Policie České republiky ve věci podezření z daného přestupku. Písemností ze dne 3. 3. 2022 bylo s žalobcem zahájeno řízení o předmětném přestupku (včetně přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona o silničním provozu) a byl předvolán k ústnímu jednání na 24. 3. 2022. K podání svědeckých výpovědí byli na totožné datum předvoláni také zasahující policisté pprap. L. H. a pprap. R. M. Dne 10. 3. 2022 se dostavil k nahlížení do spisu zmocněnec žalobce, který doložil plnou moc k zastupování žalobce a pořídil kopii spisové dokumentace. Z protokolu o ústním jednání ze dne 24. 3. 2022 vyplývá, že se jej zúčastnil zmocněnec, který doložil písemné vyjádření, na které se při ústním jednání odkázal, vyslechnut byl svědek M. Dne 29. 3. 2022 zaslal žalobce prostřednictvím zmocněnce návrh na provedení dalšího dokazování, správní orgán I. stupně založil do spisu další podklady a ustanovil znalce z oboru silniční dopravy Ing. A. K., který dne 3. 6. 2022 vypracoval znalecký posudek, který správní orgán I. stupně dne 6. 6. 2022 založil do spisu. Následně správní orgán I. stupně dne 6. 6. 2022 předvolal žalobce k ústnímu jednání, a to na 11. 7. 2022 a opětovně jako svědka předvolal zasahujícího policistu pprap. L. H. Dne 15. 6. 2022 se k nahlížení do spisu dostavil substitut zmocněnce, který si pořídil kopii spisu. Z protokolu o ústním jednání ze dne 11. 7. 2022 vyplývá, že se úkonu žalobce zúčastnil, byly provedeny svědecké výpovědi pprap. L. H. a stržm. P. K. Následně vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným z výše uvedeného přestupku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalovaným rozhodnutím ze dne 14. 9. 2022 č. j. MSK 102672/2022 tak, že podané odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu, o které Krajský soud v Ostravě rozhodl rozsudkem ze dne 27. 7. 2023, č. j. 19 A 28/2022-30 tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (dále jen „zrušující rozsudek“). Žalovaný podal proti rozsudku krajského soudu dne 29. 8. 2023 včasnou kasační stížnost, přičemž současně usnesením ze dne 6. 9. 2023 přerušil řízení o přestupku. Usnesením ze dne 22. 5. 2024 č. j. 7 As 223/2023-28 Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) odmítl kasační stížnost žalovaného pro nepřijatelnost, neboť nepřesahovala vlastní zájmy stěžovatele.

9. Ze zrušujícího rozsudku krajský soud zjistil, že důvodem zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného v této věci bylo, že správní orgány nezjistily skutkový stav tak, aby měly nade vší rozumnou pochybnost za prokázané, že se žalobce přestupkového jednání dopustil, neboť provedené dokazování nebylo úplné. Žalobce v průběhu správního řízení navrhoval provedení důkazu vyšetřovacím pokusem, který by osvětlil, zda policisté mohli na vzdálenost, která zatím zůstala ne zcela objasněna, vidět, zda s něčím, popř. s čím, při řízení manipuloval. Správní orgány však tento důkaz neprovedly a neověřily, zda přestupkové jednání bylo spolehlivě pozorovatelné. Soud uložil správnímu orgánu zabývat se důkazním návrhem žalobce.
10. Žalovaný v dalším řízení (po zrušujícím rozsudku) rozhodnutím ze dne 20. 6. 2024 zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 7. 2024 a věc mu vrátil k novému projednání. Správní orgán I. stupně provedl jako důkaz vyšetřovací pokus, jehož cílem dle odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 8) bylo zjistit, zda policisté mohli na danou vzdálenost vidět, resp. zda mohli předmětný přestupek na danou vzdálenost zaznamenat. Z protokolu o provedení vyšetřovacího pokusu ze dne 6. 8. 2024 vyplývá, že se jej zúčastnil žalobce i jeho právní zástupce, tři policisté (z toho jeden policista byl svědkem v řízení), Ing. R. B. a Bc. K. S. (zaměstnankyně správního orgánu I. stupně), pořízen byl videozáznam jak z interiéru vozidla, tak zachycující průjezdy vozidla při vyšetřovacím pokusu. Z videozáznamů jsou ve spise vytěženy fotografie. Písemností ze dne 9. 8. 2024 byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na 16. 9. 2024. Z protokolu o tomto jednání vyplývá, že se úkonu zúčastnil za obviněného jeho právní zástupce. Jako důkaz byly provedeny videozáznamy z vyšetřovacího pokusu. Obsahem spisu je dále videozáznam dodaný žalobcem. Dne 18. 9. 2024 vydal správní orgán I. stupně nové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání uvedeného přestupku. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.
11. Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
12. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
13. Podstatou nyní projednávané věci je skutečnost, zda vyšetřovací pokus prokázal, že žalobce je vinen ze spáchání uvedeného přestupku (držení hovorového zařízení za jízdy). Stěžejní je interpretace výsledků vyšetřovacího pokusu.
14. Žalobce v přestupkovém řízení setrvale zpochybňoval, zda policisté mohli za dané situaci vůbec zpozorovat, zda žalobce drží v ruce hovorové zařízení. Žalobce v průběhu správního řízení podáním ze dne 22. 3. 2024 doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 24. 3. 2024 navrhl provedení důkazu vyšetřovacím pokusem, „*který by osvětlil, zda policisté mohli na předmětnou vzdálenost okolo třiceti metrů vidět, zda obviněný s něčím (popřípadě s čím) manipuloval.*“

15. Z protokolu o provedení vyšetřovacího pokusu ze dne 6. 8. 2024 vyplývá, že policista ve služebním vozidle vypověděl, že za daných okolností a světelných podmínek nebyla vidět ruka řidiče. Svědkyně R. B. vypověděla, že do vozidla bylo vidět dobře, ale neviděla ruku řidiče, ve které měl držet mobil. Další svědkyně Bc. K. S. vypověděla, že do vozidla bylo vidět v části vrchní části volantu, v prvních 3 pokusech nebyla vidět ani ruka řidiče, v poslední jízdě byl na vteřinu vidět hřbet ruky, předmět nikoli. Žalobce se k provedenému vyšetřovacímu pokusu vyjádřil tak, že vyšetřovací pokus se stal za lepších výhledových podmínek – vyvrácené stromy a širší pozorovací úhel, sledující se soustředili na projíždějící vozidlo, svědci tehdy sledovali všechen provoz, nebyli přítomni všichni svědci, kteří ve věci vypovídali a kteří mohou mít horší zrak než sledující při provádění vyšetřovacího pokusu. Součástí spisového materiálu jsou videozáznamy z vyšetřovacího pokusu. Správní orgán I. stupně uzavřel, že vyšetřovacím pokusem bylo nade vší pochybnost prokázáno, že do vozidla žalobce bylo vidět, čímž se potvrdila nejen skutečnost, že policisté mohli žalobce ve vozidle vidět a pozorovat, ale také se potvrdila věrohodnost výpovědi svědků – zasahujících policistů, že viděli (neboť vidět mohli) žalobce držet v ruce v úrovni hrudníku hovorové zařízení.
16. Z videozáznamu, jakož i z fotografií pořízených v průběhu vyšetřovacího pokusu má soud za prokázané, že žalobce držel mobilní telefon v pravé ruce v úrovni volantu, přičemž způsob jeho držení nijak nevybočoval z běžného, nenápadného úchopu hovorového zařízení.
Z provedených důkazů současně nevyplývá žádná skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že by žalobce svým jednáním vyšetřovací pokus jakkoli mařil nebo jej účelově ovlivňoval. Naopak je zřejmé, že vyšetřovací pokus byl proveden na žádost žalobce právě za účelem ověření tvrzení správních orgánů, podle nichž policisté měli být schopni z určité vzdálenosti (cca 30 metrů) rozpoznat, zda žalobce během jízdy manipuloval s mobilním telefonem.
17. Správní orgány však výsledky vyšetřovacího pokusu vyhodnotily toliko v obecné rovině, když
dovodily pouze závěr, že do interiéru vozidla bylo možné vidět. Těžiště dokazování se tímto postupem zcela minulo se stěžejní otázkou projednávané věci, kterou nebylo zjištění, zda je možné vidět do vozidla jako takového, což ale žalobce za cíl pokusu ve svém důkazním návrhu neoznačil. Žalobce se domáhal zjištění, zda bylo možné z konkrétní pozorovací vzdálenosti a za daných podmínek rozeznat, že žalobce jako řidič skutečně s něčím v ruce manipuluje a s čím. Vyhodnocení výsledků vyšetřovacího pokusu správními orgány se tak ve skutečnosti nevypořádalo s rozhodující okolností nutnou k prokázání viny žalobce. Skutečnost, že je do vozidla vidět, totiž sama o sobě neznamená, že lze současně rozpoznat i detaily týkající se činnosti řidiče při jízdě, zejména pak rozeznat drobný předmět držený v ruce v oblasti volantu.
18. S ohledem na skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1, která spočívá v držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení řidičem vozidla v ruce nebo jiným způsobem při řízení vozidla, se prokázání schopnosti zpozorovat právě tuto činnost řidiče jeví klíčovým. Dle protokolu o provedení vyšetřovacího pokusu tuto stěžejní skutečnost žádný z pozorovatelů vyšetřovacího pokusu nebyl schopen

potvrdit. Ani jeden z nich neuvedl, že byl schopen spatřit mobilní telefon, který žalobce během vyšetřovacího pokusu v ruce držel, případně že by byl schopen s jistotou identifikovat jakýkoli jiný konkrétní předmět takto držžený. Za této důkazní situace proto vyšetřovací pokus nepřinesl relevantní poznatek, který by mohl potvrdit naplnění skutkové podstaty přestupku žalobcem. Pochybnosti

o skutkovém stavu jdou nutně k tíži správních orgánů, neboť právě ony nesou důkazní břemeno ohledně naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty přestupku. Soud na základě uvedeného uzavírá, že důkazní situace se ani po provedení vyšetřovacího pokusu nezměnila a v řízení nebylo spolehlivě prokázáno spáchání přestupkového jednání žalobcem.

19. Úlohou soudního přezkumu rozhodnutí o přestupku je posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Správní soudy posuzují mimo jiné i to, zda závěry, k nimž správní orgán dospěl, a které vyjádřil v důvodech svého rozhodnutí, mají v provedených důkazech logickou oporu. Úkolem soudního přezkumu rozhodnutí o přestupku je tak posoudit, zda právní závěr, který z rozhodnutí vychází, má postačující oporu ve zjištěném skutkovém stavu, tedy ve výsledku provedeného dokazování (rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2009 č. j. 1 As 84/2009-77). V nyní souzené věci taková situace nenastala, a závěr žalovaného o vině žalobce za přestupek nemá oporu v provedeném dokazování.
20. Jednání, z něhož je přestupce obviněn, mu musí být spolehlivě prokázáno. To v nejobecnější rovině plyne už z obecných zásad správního řízení (podle § 3 správního řádu, postupuje správní orgán v řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti) a zvláště to pak zákon zdůrazňuje ve věcech správního trestání. Důkazní břemeno k prokázání, že jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku se dopustil právě obviněný, nese správní orgán; naopak obviněný z přestupku nemusí prokázat, že se jednání nedopustil (rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2006 č. j. 2 As 46/2005-55, později potvrzený například rozsudky ze dne 24. 11. 2011 č. j. 7As 97/2011-68 a ze dne 6. 1. 2016 č. j. 2 As 217/2015-47, body 14 a 15).
21. Na základě závěrů soudu vyjádřených v tomto rozsudku krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Současně soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud tak, že žalobce má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, neboť byl v řízení plně procesně úspěšný (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.). Důvodně vynaložené náklady řízení žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby po 4 620 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) a paušální náhrada hotových Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

výdajů ve výši 450 Kč za každý tento úkon (§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1, odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)). Celkové důvodně vynaložené náklady právního zastoupení žalobce tak činí částku 13 140 Kč.

23. Vzhledem k odlišné úpravě zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o. s. ř.) a s. ř. s. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.) uložil soud žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 28. listopadu 2025

JUDr. Miroslava Honusová
samosoudkyně